

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ GUSTAVE LE ROUGE

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΤΑΙΛΑΝΤ, Ο ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο γόνος τζέντλεμαν. Τό βάφμιον τών νυχιδών και ή ώραία άναγνώστρια. Η «Χρυσόμυγα» με τό άσημοκέντητο κίονε. Μιά διάλεξις του Ταιλάντ. Ώς που έφτανε ή λεπτότης του στις κυρίες. Πώς τίς ένδουσαζε και τίς γούττει. Τό κλαδί της μιμρέας. Περνάει ό μεγάλος ποιητής!... Τά ασπουνιαμένα νομισματα. Η «Νύχτα» του Μιχαήλ Άγγέλου ζωντανεμένη. Η ύπερρχη γυναίκα με τά φείδια. Η παντογνώσια του ποιητού, κτλ. κτλ.

ΕΤΑ τις τόσοσ ώραιές άναμνήσεις του Γάλλου συγγραφέως Γουσταύου Λε Ρουζ από τη ζωή του Όσκαρ Ουάιλντ, τις όποιες δημοσιεύσαμε στα δύο προηγούμενα φύλλα, δημοσιεύουμε σήμερα έν άλλο κεφάλαιο τών «Αναμνήσεων» του, σχετικόν με τη ζωή του Γάλλου ποιητού του τέλους του περασμένου αιώνος Λαυρεντίου Ταιλάντ. Ο Ταιλάντ, ό όποιος, είνε σχεδόν άγνωστος στην Ελλάδα, υπήρξε ένας άπ' τους πιο άναμαστούς ποιητάς της εποχής του, τόσο γιά τό έργο του, όσο και γιά τη ζωή του.

«Όσοι γνώρισαν τόν Λαυρέντιο Ταιλάντ κατά τό τέλος της ζωής του, παχύσαρχο και ζουρασιένων, δέν μπορούν να φραντασιούν τί τζέντλεμαν ήταν στη νεότητά του, πώς έλαμπε δόλοκληρος από κέφι και από βασιλική ευγένεια και πώς με την ευπροσηγορία του μπορούσε να σκλαθώνη και τους πιο στυγερούς άκόια ανθρώπους.

Τόν επισκεπτόμαστε ταχτικά τόσ στίπν του τό πρωί και μάς δεχόταν χωρίς διατιπώσεις στο δωμάτιο της τουαλέτας του. Έκει, τόν βρισκαμε συνήθως να βάρη τά νγchia τών ποδιών του με μιά κόκκινη σκόνη, ένώ συγχρόνως μιά νέα κυρία, θρονισμένη σε μιά παλιά μεγαλωρεπή πολυθρόνα, του διάβαζε με ήθος ένα βιβλίο περί μαγειρίας — πότε τις «Μαγειρές Όμιλίες» του Ήρωστου μοναζού ντελ Ρίο και πότε τό «Έγχειρίδιο Μαγειρίας του Παρακάλου.

Μετά την άφιξι μας, ή «Χρυσόμυγα» σπρυνόταν κ' άκού άποσιάζε λίγη ώρα, ξαναπαρουσιάζονταν, φορώντας ένα γιαπωνέζικο κίονο, κεντημένο με άσημένιους πελαρούς και χρυσούς λωτούς. Έντοιασε ή ποιητής φορούσε τις μεταεπίτες κάλτσες του που είχαν χρομία νεκρών φώλων, έβαζε τά κομψά μεταπίνια του που ήταν μαλακά σαν γάντια και σε λίγο, χαμογελάστως, στυμεργιζόντας στό χέρι του ένα μπιστούνη με χρομιά από άγάτη, έβγαλε μαζί μας έξω.

Πηγαίναμε κατ' εύθειαν στο λαφενείο της «Βασίπτε», δλου ή «Χρυσόμυγα» έρχόταν και μάς συναντούσε σε λίγο, κομψή και χαριτωμένη, ντυμένη δόλοκληρη στα μεταξωτά, κ' ένα πλατύγρο κοπέλλο όλα Γραινωσποφού. Ο Ταιλάντ την έπισκοπούσε τότε με μιά ματιά από πάνω ως κάτω και χαμογελοίσε ευχαριστημένος.

Ο Ταιλάντ ήταν τό πρότυπο της καλοσύνης, της ευγένειας και της ευφροσύνης. Δέν άρνιόταν ποτέ του τίποτε π' κανένα. Ό,τι κ' άν του ζητούσε κανείς — χόρηματα, συστατικές επιστολές, στυμεργασία — τά έδανε πρόθυμα, σαν να ήταν ύποχρεωμένος να τά δώση. Στις κυρίες έφέρετο με λεπτότητα έντελώς έπιτοχική.

Θησιώμα κάποτε είχε πάει στο θέατρο «Μιούφ-ντό-Νόρ», όπου θα κάτόταν ένα έργο του Ήλφεν. Προηγούμενος όμως ό Ταιλάντ θα έκανε από της σκηνης μιά διάλεξις επί της αναρχίας.

Ο ρήτορ μιλούσε κόλας που ένός τεταότρο της ώρας με την ευλιγιστία του που την βαίμαζαν δλοι, όταν έβγαφαν μιά καθυστηρημένη, άλλα πολύ ώραία κυρία, μιμική μέσα στην αίθουσα. Έπεινή τη στιγμή ακουάδεις ό ποιητής έλεγε:

«..... Πότε επί τέλους ή θεά Άναρχία θα μάς σώση άπ' τους γύψους που μάς τρώνε τά σπλάγχνα ;... Πασι, αλλόμοινο, κάθε προλεταρίου είνε κ' από ένας Προμηθεύς...».

Έξαφην όμως είδε την ώραία κυρία, ή όποία έφαχνε να βοηθ έθεα. Άμέσως, ευγενειώτατα, έταφε τόν λόγο του κ' άκούηπτε τό χέρι του, στο μεσοκό δάχτυλο του όποιο ασπρωποβολούσε ένα ύπεροχο διαμάντι, στο τραπέζι που είχε κοντά του.

Έπειτα, όταν βεβαιώθηκε πώς ή κυρία κάθισε, γύρισε τρως τό μέρος της και είπε :

— Καθήσατε, κυρία μου ;... Πολύ ώραία ! Μου έπατρέπετε να συνησχο ; Λοιπόν ελέγαμε ;... Ά !... Πότε επί τέλους ή θεά Άναρχία θα μάς σώση, κτλ....

Και συνέχισε σε τόνο που άνεβανε όλοένα.

Όταν τελείωσε, όλη ή αίθουσα άντήχησε από ένθουσιώδεις επευφημίες και ζητωκραυγές. Ήδιαιτέρος ή ώραία καθυστηρημένη κυρία είχε βγάλει τό γάνφι της κ' έστράλνε στόν ποιητή φιλήματα με τό χέρι της.

Έπειτα από μιά βδομάδα, συνάντηκα τόν Ταιλάντ σε μιά συνκοία. Σάλευε στό χέρι του έναν πελώριο κλάδο μιμρέας, σχεδόν δόλοκληρο δέντρο, από τόν όποιο έκοβε μικρά κλαδάκια και τά προσέφερε στις ώραίες κυρίες που συναντούσε στο δρόμο του, άπωσοδηπότε κ' άν ήσαν. Η γυναίκες της γειτονιάς, βλέποντάς τον από τά παρμόθυρα τους, έλεγαν ή μάς στην άλλη:

— Είνε ό μέγας ποιητής Λαυρέντιος Ταιλάντ !

Και έτσι ό ποιητής περνούσε λάμποντας από τη δόξα του και προκαλώντας τη συμπάθεια όλων.

Ο Ταιλάντ, εκτός τών άλλων, αγαπούσε τόσο την καθαριότητα, ώστε σπαυόνε τα χρομιά κ' άσημένια νομισματα που έορχιχε χούφτες-χούφτες μέσ' στις τσέπες του γιλέκιου του, γιά να τά χρησιμοποιή γιά τά έξοδα της ήμέρας. Όλοι μάλιστα τότε τόν άποκαλούσαν Λαυρέντιο Μεγαλωρεπή και είνε αλήθεια ότι δέν εγνωσκα ποτέ μου άλλον άνθρωπο, ό όποιος απαλάμβανε τόσο πλήρη τη χαρά της ζωής και ό όποιος έννοιαθε τόσο ευχαριστία με τό να μοιράζεται τη χαρά του αυτή με τους άλλους.

Μιά μέρα είχε ραντεβού μαζί του στις έντεκα τό πρωί. Καθυστηρημένος κάπως, έτρεξα στο σπίτι μου, χτύπησα την πόρτα, μιά πρην μοι άκούζει, ό ποιητής μιλώντας μου από μέσα, φρονώντας σαν ν' ήθελε ν' αναύλη την έπισκεψη μου αυτή.

Έγώ όμως έπέμεινα και μήτερα μέσα. Γύτε μόνο κατάλαβα γιατί δίσταζε να με δεχθι. Ήταν Ήσούλιος και ό ποιητής, γυμνός και τρυχωτός σαν ραφούς, είχε μαζέψει πίσω από μιά πολυθρόνα και, ένώ προσπαθούσε να φορέση ένα γαλιζίο μεταξωτό ποκάμισο με πορτοκαλί λουλούδια, μου ζητούσε χίλιες συγγνώμες γιά την κατάσταση του.

— Είμαι άσυγχώρητος, έλεγε, που σάς δεχτηκα με τό κοστοπην αυτό του παραδεισου. Μά φταίτε λίγο και σεις, που χωρίς να με εδοκιμάσετε, ήρθατε τόσο νωρίς.

— Άπεμαντάς, ήρθα πολύ άργά, του απάντησα εγώ. Είνε έντεκαμήση ή ώρα !

— Διάβολε ! φώναζε ό Ταιλάντ. Κι' εγώ νόμιμα πώς ήταν τό πολύ έφτά τό πρωί...!

— Απάμα πολύ που σάς ενόχλησα, ξυπνώντας σας τόσο πρού... του είπα. Φαίνεται πως κομηψήτατε άσχημα άπόψε...!

— Ναί ! ναί ! που άπάντησα. Και ν' ή άφορηή.

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, τράβηξε τά μεγάλα βελούδινα παραπετάσματα του κρεβάτιου του.

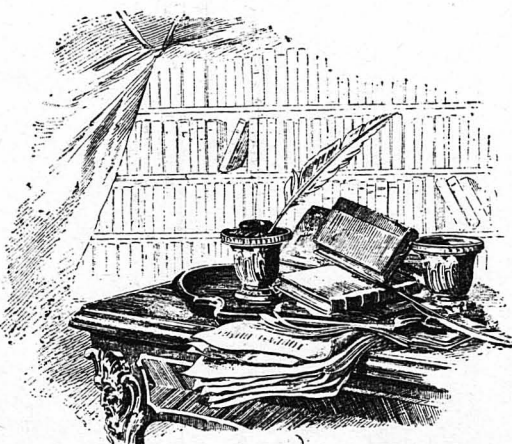
Γύρισα άμέσως, κτύπησα κ' έμεινα κατάκλητος άπ' αυτό που είδα.

Έπάνω στο κρεβάτι ήταν εσπλιονμένη σε πόσα νομειλάς κ' έπίσημη συγχρόνως μιά αληθινή θεά. Όραία και μεγαλωρεπή σαν Άφροδίτη, ή γυναίκα αυτή είχε λυτή την πλουσία μαύρη κόμη της επάνω στο ύπεροχο στήθος της.

Η συγκίνηση μου έσφαιγε τό καινό και δέν κ' άφρινε να μιλήσω.

— Έ ! Έ ! Έκανε ό Ταιλάντ, χαμογελοώντας. Δέν σου θυμίζει τό άγαλμα του Μιχαήλ Άγγέλου που κτισσάνηε τη Νύχτα ;...

Έκεινή τη στιγμή, ή «Νύχτα» χαμογέλασε, κ' έχωφθήκε κ' ένα κίνημα που όλυμπιου κεφαλιού της και,

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ CLAUDE SABATIER

ΠΡΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

(Μονόλογοι δύο αρραβωνιασμένων)

'Εκείνος κι' Εκείνη παντρεύτηκαν, αλλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Επί τέλους, θα παντρευτώ!... Δοξασμένο τ' όνομά σου, Θεέ μου!... Ήταν καλός πατέρας... Άρκετά γλέντησα, άρκετά άγούρνησα, χόρευα, πήγα στα θέατρα, έκανα φλέτζ, έδωσα του κόσμου τα λεφτά, για διάφορες φίλες μου, έχασα στα χαρτιά... Τώρα παύω — τί εύνοχία! — δάξω ένα σατίκι, μία γυναικά δελικτική, άξιαγάπητη, οίκονομη, ή όστία θα με περιποιηθεί γρήγορα το θράδι στο σπίτι, μ' ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη, θα με περιποιηθεί, θα με χαϊδέψει, θα με φροντίσει με στοργή, με τρυφερότητα, με πίστι. Δόξα, δόξα σοι ό Θεός!... Θα γίνει άνδρας. Ναι, άνδρας, θα ζήσω μιά ήσυχη, τακτική ζωή. Άντιο τρέλλες, Ήξοδα άσυνλόγηστα.

σο, πόσο είμαι εύχαριστήμένος! Τώρα το καταλαβαίνω ότι ήμουν καινομύνης για να γίνω ένας καλός σύζυγος. Ένας λαμπρός οικογενειακός. Θάποτησάω παιδιά... Ω, πολλά παιδιά! Τούλάχιστον, δώδεκα. Γιατί όχι δώδεκα; Τά οικονομικά μου πάνε άρκετά καλά. Και θα έινε τόσο όφραίο, όταν θα καθόμισα στο τραπέζι, ή γυναίκα μου κι' εγώ, να έχουμε δώδεκα παιδιά γύρω μας!... Και δεκατέσσερα παιδιά άν άποτήσω, πάλι δέν θα μού φαίνονται πολλά. Τί όφραία, Θεέ μου!... Δώδεκα παιδιά... Δώδεκα άγγελούδια... Θα καθόμισα τα θράδινα κοντά τους και θα τους λέω παραμύθια. Και ή μαμά τους, δ' άκούη κι' ατή και θα χαμογελά με χαρά και περηφάνεια, λέγοντας μάλλινα έπαινωφοράκια για τά παιδιά της. Τί όφραία έμπνεύσις ήταν ατή να παντρευτώ!... Αυτό σημαίνει ότι είμαι μιά ένας άνδρας γνωστικός. Έινε επίσης άληθεια, ότι θέλω πρώτα από όλα να ξεκουραστώ. Ναι, λοιπόν τό αποφάσισα. Παντρευόμια!... Δόξα σοι ό Θεός... δόξα σοι ό Θεός!... *

ΕΚΕΙΝΗ.—'Επί τέλους θα παντρευτώ!... Ήταν καλός πατέρας!... Ήθεε και ή δική μου σειρά να ζήσω, να διασκεδάσω, να πλαγιάσω άργά τά θράδινα, να πηγαίνω στα θέατρα, να παίζω ως τό προί χαρτιά. Α, ναι, θα δοκιμάσω όλες τις συνηθειές της ρουλιέτας και του μπαζαριού. Δόξα σοι ό Θεός! Ήταν καλός πατέρας!... Οί γόνεις μου έινε τόσο του παλιού καρού, ώστε δέν μπόρεσα ως τώρα να ζήσω, να γλέντησω... Με είχαν διαχωρίς από επιτήρηση οί γόνεις μου. Και δέν έβλεπα την ώρα να παντρευτώ για να μπορέσω να χαρώ κι' εγώ τη ζωή. Ο άραβονιαστικός μου φαίνεται πολύ καλός. Θα τον κάνω ότι θέλω. Δέν θα μού άφήνται τίποτα. Θα φορώ διαμάνεις τουαλέτες. Και τά φορέματά μου ταυ χορού θα έινε πολύ ντεκολτέ. Δέν φόρεσα ως τώρα ούτε ένα φόρεμα πολύ ντεκολτέ. Οί γόνεις μου δέν μού τό έπέτρεπαν... Δέν έχω πάει ως τώρα παρ ότι δύνό γάμοις. Έίχαν παντρευτεί δύο φίλες μου. Και τό φόρεμά μου ήταν τόσο κλειστό γύρω στο λαιμό μου! Τώρα, αντίο φορέματα σχολαστικά, αντίο περιορισμένη ζωή!... Θα φορώ άκόμα και στο σπίτι τά κομμάρια μου μακρά γοβάκια, γιατί θα έχωμει σχεδόν πάντα ξύνομα στο σπίτι. Όχι, δίως τώρα, που κταντούσε φανόμενο μιά έπισκεψή στο σπίτι μας. Και τό προί θα φορώ χαριτωμένα πασομιάκια, με χορού τακούνι, και με φτερό δλόγγρα. Ως τώρα ή μαμά δέν μού επέτρεπε να φορώ παρ ότι άκομμες και στερεές παντοφίλες. Ήθεε ό καρός να τις πετάξω... Δόξα σοι ό Θεός!... Δόξα σοι ό Θεός!... Θα είμαι έλευθερη να κάνω ότι θέλω, να πηγαίνω όπου θέλω. Και για να είμαι έτσι έλευθερη, δέν πρέπει να κάνω παιδιά. Γιατί άν έχω παιδιά, θα είμαι πάλι μιά άχμάλωτος... Ο Θεός να με φυλάξη από τέτοια σκοτούρα. 'Επί τέλους, άφορ χαρά καλά τη ζωή μου, τότε, έ, τότε, ίσως ν' αποφασίσω να κάμω κανένα παιδί. Άλλά ένα μόνο... Ένα μόνο... Και αυτό θα τό σκεπώ ως τότε. Άλλοτε δέν θεωρείται παύ καθόλου σίχ να έχη μιά κυρία πολλά παιδιά. *

Τά θράδινα θα τά περνά στο σπίτι μου, κοντά την άγαπημένη μου γυναικούλα. Θα ξεκουράζω τά πόδια μου μέσα σε μπαλιές παντοφίλες. Τα καμμένα τά πόδια μου, που χρόνια τώρα τά έχω σκαλωμένα μέσα σε κομμάρια σκαρπίνια!... Θα φορώ μιά άναταντική πιτζάμα, αντί του στενού φράζου που φορού τώρα κάθε θράδι. Τί όφραία, τί καλή ζωή με περιμένει!... Και πρό-

'Αρραβωνιασμένοι...

κραιτώντας τά προσώματα, σκαπότερε μ' ένα σεντόνι, τό όποιο όσοσού δέν έχομει κα τά μεγάλα πράγματα από τά γυνάρ της κάλλι.

Εγώ είχα γοητευθεί πρός μεγάλη χαρά του Ταυλάνη, ό όποιος εκείνη τη στιγμή, γεμίζοντας τρία πέτεροα ποτήρια, που έλαμταν από χίλιες άναταγίες με έλεκτό κρασί, μιά τά προσέφερε.

Μά τότε άντελήφθη άνατριχιάζοντας ότι ή «Νύχτας είχε γύρω από τό λαιμό της ένα έρεπτό κίτρινο και μπλε, τό όποιο παραγμένο χωρίς άλλο από την έπισκεψή μου, είχε σηκώσει τό κεφάλι του κι' έφωριζε άπάνω μου φλογερά δέλιγματα. Έπίσης και άλλα μικρά έρεπτά ήσαν τυλιγμένα γύρω από τά μπράτσια της.

Ο ποιητής άπολάμβανε εύχαριστήμένος τόν τρόπο και την κατάληξή μου.

—'Ε! φώναξε σε λίγο. Ούτε ό Μιχαήλ. Άγγελος δέν φανίστηκε ποτέ ένα τέτοιο συμπλέγμα. Και, γελώντας έπρόσθεσε για να με καθρημάση:

—Μη φοβάστε!... Δέν εινε φειδιά!... Εινε άδρια κι' άκακα έρεπτά, τά όστια άγόρασα από ένα περιθώρη. Δέν εινε καθόλου κακά... Φτάνει μόνο να τά συνθησιον κανείς.

'Επειτα από μιά ώρα βρισκόμαστε με τόν ποιητή και τη μιχαηλαγγελική του φίλη στο «Βωδι της Μόδας», ένα παλιό ρεστοράν του Παλαί-Ρουαγιά, του όποιου ή όμιλέτης με σπάνια κουριζών ήσαν άσπυκτες. Ο Ταυλάνης άγαπούσε πολύ αυτό τό κέντρο, γιατί, έκτός τών άλλων, είχε παλιά κρασιά και ύψηλές διακορκοές.

Τό «Βωδι της Μόδας» ήταν ένα έσοτιόριο με παράδοσι. Ο Μυσός, ό Στένταλ, ό Μερμύ πήγαιναν εκεί και άπολάμβαναν τις λιχουδιές της άξαιρετικής κουζίνας του, ή όστια χάρηκε στην έσοχή μας μαζί με τόσα άλλα όφραία πράγματα του παρελθόντος.

'Αφορ γευματίσαμε εκεί, διευνθύνκαμε κουβεντιάζοντας σάν πελατιατικοί φίλσοφοι ως την Έβνηκή Βιβλιοθήκη.

Ο Ταυλάνης ήταν ό πιο εύχάριστος όμιλητής του κόσμου. Κάτω από τό πρόβατο παρουσιαστικό του, κρυβόταν ένας άνδρας παντογόνος και πανεπιστόμων. Ήταν σοφός λατινιστής, έλληνιστής, έβραϊστής, αίνιγματολόγος, και είχε έγκυψει στη μελέτη του ασανκριτικού και της Ινδολογίας. Ο μόνος που θα μπορούσε να τόν συναγωνιστή στις γνώσεις του ήταν ό Πελεκάνος, ό πιο άσπονδος φίλος του.

Ο Ταυλάνης είχε επίσης έγκυψει μ' ένθουσιασμό στη μελέτη τών άποκρύφων έπιστημών και είχε διαβάσει τά δύο Ταλμοδ. Στη Βιβλιοθήκη ήξερε τά βιβλία, όσο κανείς άλλος σ' όλόκληρη τη Γαλλία. Πολλές φορές ό ίδιος ό Διευθυντής της του ζήτησε πληροφορίες για την κατατάξή τους και την όβια τους.

Ο τρισχαριστήμένος αυτός ποιητής ήταν με δύο λόγια τό πιο εύχάριστο λεζικό του κόσμου.

Στό προσέχεις θα διηγηθώμει και άλλα ανέκδοτα του Λαυρεντίου Ταυλάνη.

Μετά δύο μήνες.

'Εκείνος και Εκείνη παντρεύτηκαν. Άλλά κάθε τόσο άπορεί, έκπλησσεται, άπογοητεύεται ό ένας για τόν άλλο... Γιατί δέν είχαν σκεφτεί τό σπουδαιότερο. Γιατί παντρεύτηκαν. 'Εκείνος παντρεύτηκε για να φέρη ένα τέλος κι' Εκείνη για να κάνει μιά... άρχή!... Πώς να μονοιάσουν, Θεούλη μου!...

ΓΝΟΜΙΚΑ

Όλες σχεδόν ή γυναίκες συγγέχουν την αισθηματικότητα με την έσοχη. — Δυσκολότερο εινε να άπαλλαγη κανείς από μιά γυναίκα, παρ ότι την κατητήση. — Η γυναίκες γνωρίζουν να έπαινούν τα σφάλματά τους σ' εκείνους που έχουν έναντιον των δικών παρ όσον.

Όφρ, τί σκοτούρα τά παιδιά!...